

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2016 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant stażysta Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz M. S. (1) następujące kwoty:

a. 1.780 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania,

b. 2.940 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2014 roku do dnia zapłaty tytułem diet,

c. 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty tytułem diet,

d. 1.136,71 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 października 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu wydatków,

2. umarza postępowanie w części o wynagrodzenie za sierpień i wrzesień 2014 roku,

3. oddala powództwo w pozostałej części,

4. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu,

5. odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi,

6. nakazuje pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 1.059,35 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem kosztów sądowych,

7. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.780 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

M. S. (1) ostatecznie wniósł w niniejszej sprawie o zasądzenie od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. następujących kwot:

1. 1.780 zł tytułem odszkodowania,
2. 2.940 zł tytułem diet,
3. 1.800 zł tytułem diet,
4. 4.136,71 zł tytułem zwrotu wydatków oraz
5. czterech kwot po 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za 4 miesiące od kwietnia do lipca 2014 roku,

wraz z odsetkami, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o oddalenie powództwa M. S. (1) i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1) był zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w okresie od 1 maja 2013 roku do 30 września 2014 roku na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze etatu na stanowisku dokumentalisty stanu technicznego obiektów budowlanych i budynków.

(okoliczność bezsporna)

Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 1.780 zł.

(okoliczność bezsporna)

Za okres do marca 2014 roku powód otrzymywał wynagrodzenie za pracę przelewem na konto bankowe.

(okoliczność bezsporna)

Pod koniec kwietnia 2014 roku prezes zarządu pozwanego J. R. doznał wylewu. Poprosił M. S. (2) o przekazanie wynagrodzenia. W okresie od kwietnia do lipca 2014 roku strony rozliczały się gotówkowo z tytułu wynagrodzenia za pracę, zaś pozwany nie wymagał pokwitowania odbioru gotówki. Gotówkę przekazywała M. S. (2). Pozwany rozliczał się także z należności publicznoprawnych z tego tytułu.

(dowód: poświadczenie – k. 10-11, zestawienia – k. 84-108, 122-154, 210-238, zeznania M. S. (2), zeznania M. K., zeznania J. R., opinia biegłego – k. 178, potwierdzenie M. S. (1), że nie kwitował gotówki – k. 167)

M. S. (2) przekazała także powodowi jednorazowo kwotę 3.000 zł z tytułu zwrotu wydatków. Pozostała zaległa kwota do wypłaty, to zgodnie z wyliczeniem biegłego 1.136,71 zł.

(dowód: zeznania M. S. (2), zeznania J. R., opinia biegłego – k. 242, przyznanie odbioru kwoty – k. 254)

Z kolei diety nigdy nie były wypłacone powodowi. Suma niewypłaconych diet, to zgodnie z wyliczeniem biegłego 4.740 zł, w tym żądane w procesie oddzielne kwoty 2.940 zł i 1.800 zł.

(dowód: zeznania powoda, opinia biegłego – k. 243, brak zakwestionowana twierdzenia powoda z karty 253)

Z uwag na brak wypłaty wynagrodzenia za sierpień 2014 roku, powód rozwiązał w dniu 30 września 2014 roku umowę o pracę w trybie art. 55 § 1¹ kodeksu pracy.

(okoliczność bezsporna)

Powód wzywał pracodawcę jedynie do uregulowania zwrotu wydatków 4.136,71 zł, zapłaty za diety oraz w piśmie z 30 września 2014 roku wskazał na brak wypłaty wynagrodzenia za sierpień 2014 roku.

(dowód: k. 7-11 połączonych akt VI P 584/14)

M. S. (1) otrzymał zaległe należności za pracę za miesiące sierpień i wrzesień 2014 roku, po terminie, dopiero w październiku 2014 roku.

(dowód: zeznania powoda, opinia biegłego – k. 242)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań M. S. (2) i M. K. oraz częściowo M. S. (1) i J. R., a także na podstawie dokumentów złożonych do akt przedmiotowej sprawy oraz oświadczeń stron co do okoliczności bezspornych i sporządzonej w sprawie opinii sądowej.

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków Sąd ocenił jako wiarygodne, dając im w pełni wiarę, ponieważ były spójne, a ich wiarygodność, w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości. W zasadniczej części złożone zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów.

Natomiast zeznaniom M. S. (1) Sąd dał wiarę wyłącznie w zakresie w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie wiarygodnym materiale dowodowym. Sąd nie dał wiary zeznaniom w zakresie w jakim powód wskazywał, że nie otrzymał wynagrodzenia za pracę za sporny okres 4 miesiące, a także w zakresie braku zaliczenia kwoty 3.000 zł na poczet poniesionych wydatków. Odnośnie tej ostatniej kwestii, to w ocenie Sądu z ustalonego stanu faktycznego wynika, że M. S. (1) otrzymał w/w kwotę 3.000 zł – na poczet wydatków – co potwierdziła M. S. (2), zaś pozostała zaległa kwota do wypłaty, to zgodnie z wyliczeniem biegłego 1.136,71 zł. W zakresie twierdzenia powoda, że nie otrzymał czterech kwot po 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za 4 miesiące od kwietnia do lipca 2014 roku to zdaniem Sądu należy podnieść następujące okoliczności. Oświadczenie powoda w tym zakresie jest sprzeczne z zeznaniami świadka M. S. (2), która wyraźnie wskazała, że po wylewie J. R., na jego prośbę, dokonywała wypłat na rzecz M. S. (1). Te okoliczności potwierdził także J. R.. Należy zwrócić uwagę, że powód rozwiązał umowę o pracę natychmiast, gdy nie otrzymał wynagrodzenia za sierpień 2014 roku. Wcześniej powód tego nie robił. Co więcej, rozwiązanie dotyczy jedynie wynagrodzenia za sierpień 2014 roku i innych należności, szczegółowo wskazanych w wezwaniach do zapłaty diet i wydatków z tego samego dnia co rozwiązanie, tj. 30 września 2014 roku. Powód ani w tych pismach z 30 września 2014 roku, ani w jakichkolwiek innych wcześniejszych pismach nie wskazywał na brak wypłaty za wcześniejsze miesiące. Wielomiesięcznych zaległości nie potwierdził też świadek M. K.. Ten świadek wskazał, że pracodawca zalegał z jedną lub dwiema pensjami. Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie potwierdził, że pozwany do października 2014 roku nie wypłacił powodowi właśnie dwóch pensji: za sierpień i wrzesień 2014 roku. Z kolei biegły sądowy potwierdził, że zobowiązania publicznoprawne za ww. sporne miesiące zostały przez pozwanego uiszczone. W konsekwencji, zdaniem Sądu te okoliczności nie potwierdzają zasadności roszczenia powoda o zapłatę w/w czterech kwot po 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za 4 miesiące od kwietnia do lipca 2014 roku. W sytuacji, gdyż pozwany nie wymagał pokwitowania gotówki oraz potwierdzenia tej okoliczności przez powoda (k. 167), w ocenie Sądu żądanie zapłaty w tym zakresie – oparte jedynie na bezspornej okoliczności, że pracodawca nie posiada ani pokwitowań, ani potwierdzeń przelewu – nie może być uwzględnione.

Sąd nie uwzględnił twierdzeń także J. R., że rozliczył się tytułem diet oraz - w całości - tytułem zwrotu wydatków. Powyższe twierdzenia strony pozwanej nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. W

szczególności twierdzenia te są sprzeczne z w/w ustaleniami biegłego sądowego, a także – w kontekście powyższych rozważań – z pisemnymi wezwaniami i rozliczeniami M. S. (1).

Także opinia biegłego sądowego A. G. jest dla Sądu wiarygodna i rzetelna i na jej podstawie Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 55 § 1¹ kodeksu pracy, pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

W ocenie Sądu, roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania zasługuje na uwzględnienie. W toku procesu zostało udowodnione, że wynagrodzenie za sierpień 2014 roku nie było zapłacone w terminie i powód miał prawo rozwiązać umowę o pracę.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że powód zachował stosowną formę czynności prawnej. W dniu 30 września 2014 roku, na piśmie, złożył pracodawcy oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. W oświadczeniu wskazał również przyczynę – ciężkie naruszenie obowiązków przez pracodawcę, tj. nie wypłacanie wynagrodzenia za pracę za sierpień 2014 roku.

Do podstawowych obowiązków wobec pracownika, zgodnie z art. 94 pkt 5 k.p., zaliczyć należy terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę. Według Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 4 kwietnia 2000 roku, I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516), którego Sąd Rejonowy zdanie w tej materii podziela, pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 roku, I PK 54/06, Monitor Prawa Pracy 06/12/661 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2005 roku, I PK 276/04).

Z powyższego wynika, iż niepłacenie wynagrodzenia może obejmować zarówno sytuacje zawinione przez pracodawcę, jak i sytuacje, w których pracodawca znalazł się bez swojej winy, np. pogorszenie warunków rynkowych, czy opóźnienie płatności jego należności przez firmy, z którymi on współpracuje. Pracodawca odpowiada zatem nie tylko na zasadzie winy, ale także na zasadzie ryzyka.

W rozpoznawanej sprawie pracodawca nie wypłacał wynagrodzenia za sierpień 2014 roku. Tym działaniem pozwany naruszył swoje podstawowe obowiązki w sposób ciężki, gdyż można mu przypisać co najmniej rażące niedbalstwo. Zdaniem Sądu, to naruszenie podstawowego obowiązku pracodawcy uznać należy za ciężkie, gdyż powinien on wypłacać wynagrodzenie za pracę terminowo.

Sąd, opierając swoje rozstrzygnięcie na zgromadzonym materiale dowodowym, uznał roszczenie powoda za zasadne, albowiem powód rozwiązał stosunek pracy w trybie art. 55 § 1¹ k.p., tj. bez wypowiedzenia, co uzasadnione było ciężkim naruszeniem przez pracodawcę podstawowego obowiązku wobec pracownika, jakim jest terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia za pracę. W konsekwencji Sąd zgodnie z żądaniem powództwa zasądził 1.780 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania (punkt 1 a orzeczenia).

Ponadto w toku procesu zostało udowodnione, że nie wypłacone diety to w sumie 4.740 zł oraz należny zwrot wydatków to 1.136,71 zł. Wynika to zeznań powoda, wykazanych wydatków, opinii biegłego (k. 243 i k. 242), braku zakwestionowania twierdzenia powoda z karty 253 oraz przyznania odbioru kwoty z karty 254, jak również – powyższej szczegółowo omówionych – pisemnych wezwań i rozliczeń M. S. (1).

W konsekwencji Sąd orzekł jak w punkcie 1 lit. b, c oraz d – bez uwzględnienia kwoty 3.000 zł, z uwagi na treść powyższych rozważań – wraz z odsetkami zgodnie z żądaniem powództwa.

W pozostałej części, w jakiej powództwo nie zostało uwzględnione, Sąd orzekł jak w punkcie 3. W szczególności, w kontekście w/w rozważań dotyczących wypłaty wynagrodzenia za sporne 4 miesiące oraz kwoty 3.000 zł, należy stwierdzić brak zasadności powództwa w tym zakresie.

Sąd ponadto umarzył postępowanie w części o wynagrodzenie za sierpień i wrzesień 2014 roku, gdyż strona powodowa nie popierała już tych roszczeń w piśmie procesowym z 8 lipca 2016 roku (k. 253). Także z uwagi na wykazanie w toku procesu, że należności za te 2 miesiące zostały w końcu uiszczone przez pozwanego, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. w zw. z art. 469 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2.

Mając na uwadze wynik procesu, Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu, gdyż powód wygrał w zakresie zapłaty tytułem odszkodowania, diet i częściowo zwrotu wydatków, zaś pozwany wygrał w zakresie żądania zasądzenia czterech kwot po 1.780 zł tytułem wynagrodzenia za 4 miesiące od kwietnia do lipca 2014 roku. Należy też podnieść, że w toku procesu pozwany wypłacił powodowi należne wynagrodzenie za w/w dwa miesiące.

Sąd odstąpił od obciążania strony powodowej kosztami sądowymi w części przegranej na podstawie przepisu art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50000 zł, obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398, ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy) z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku (I PZP 1/07, LEX nr 231085)). Zgodnie z tym stanowiskiem, które Sąd orzekający podziela, należy pobrać od strony pozwanej kwotę 383 zł (5 % razy przegrana pozwanego z punktu 1, tj. w sumie 7.656,71 zł) tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić. Ponadto Sąd stwierdził, że wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa to kwota w sumie 1.572,92 zł (k. 183, k. 196, k. 248). Pozwany przegrał proces w 43 % (k. 253 – żądana kwota to w sumie 17.776,71 zł, zasądzona od pozwanego kwota w punkcie 1 wyroku to w sumie 7.656,71 zł). Oznacza to, że pozwany winien ponieść także wydatki w kwocie 676,35 zł (43 % razy suma wydatków 1.572,92 zł).

Reasumując, Sąd na podstawie w/w przepisów w punkcie 6 nakazał pobrać od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.059,35 zł tytułem kosztów sądowych (383 zł plus 676,35 zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w punkcie 7 na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.